

20. kapitola

Čas plynul a nic se neměnilo. S Bradem jsme kolem sebe kroužili jako dva supi a jedině, čím jsme si svou vzájemnou frustraci vybíjeli, byly hádky. Lenny už to nekomentoval, nejspíš ztratil jakoukoliv naději, že nás nějakým způsobem usmíří. Možná proto se na víkend vypakoval k Loreně... Zato Cody, kterému modřiny už skoro zmizely a zůstávaly po nich jen žluté fleky, si nás začal všímat víc, než bylo zdrávo.

Takže jsme zase u toho. Nic se nezměnilo. Jen se vyměnili.

„Prádlo!“ křičela jsem na chodbách po celém domě. Byla sobota, venku bylo krásně a já se tu promenádovala jen v tílku a kraťáscích.

„Jaký?“ ozval se z pokoje dvojčat Simonův hlas. Teda, alespoň jsem myslela, že to byl on. Kluci byli k nerozeznání, když chtěli, ale Simon měl hlas posazený výš než jeho milovaný bratr Duke.

„No...“ zaváhala jsem, „špinavý?“

Vykoukl ze dveří a pochybovačně se podíval do prádelního koše, který jsem vláčela před sebou.

„Nemyslíš vážně, že chceš vyprat *moje* košile s tímhle,“ ukázal na moje červené tričko.

„Hele, víš ty co?!“ vybuchla jsem. „Seru na vás!“

„No, to asi uděláš úplně nejlíp,“ osopil se na mě a třískl mi dveřmi před nosem. Rozzlobeně jsem zvedla ruku a ukázala na ně prostředníkem. Přidala jsem k tomu pořádnou sérii šklebů, takže když se za mnou ozvalo významné zakašlání, polekaně jsem sebou trhla.

„Do háje! Hraješ si na Fantomase?“

„Tss. To měla bejt nějaká hloupá narážka na můj nový účes?“ Ne, ten jsem nekomentovala. Skoro jsem se rozbředla, když Cody přišel domů bez vlasů. Kdo sakra v dnešní době chodí na sedm milimetrů?

Jedině debil.

„Vypadáš jako vyvrhel,“ zkonstatovala jsem a i s košem se došourala až k němu. „Chceš něco vyprat?“ zeptala jsem se. Můj hlas už nezněl kysele. Jsou to jeho vlasy, může si s nimi dělat, co chce.

„Jo, počkej,“ řekl a zmizel za rohem. Přišel s plnou náručí prádla. Včetně ponožek.

„Fuj, na to šahat nebudu,“ varovala jsem ho a on se zasmál. Cody měl jednu nenahraditelnou vlastnost, jeho smích byl nakažlivý, takže i když jsem před chvílí soptila, teď jsem se smála.

„Pomůžu ti,“ nabídl se. Nečekala jsem, až si to rozmyslí, a do nepřipravených rukou mu nacpala koš. Překvapeně zavrával, ale ustál to.

„Ještě musíme k Bradovi, ale když vidím všechnu tu ochotu, co z tebe sálá, nechám to na tobě,“ mrkla jsem na něj. Uličnický se zašklebil a naklonil se, aby mohl koš chytit zespoda.

„Ne, to nechám na tobě, já si jdu tady svou nadílku odnést,“ uculil se. Podezíravě jsem si ho změřila a v jeho výrazu bylo něco, co mě donutilo praštit ho do břicha, které si nestačil včas vykrýt. Byla jsem něžná, samozřejmě.

„Ty pako! Neserte mě dneska. Jste fakt na ránu. Všichni!“ ulevila jsem si, ale smála se při tom.

„Klidně pako, jen pro to dojdi,“ řekl škodolibě. Vyplázla jsem na něj jazyk a hrdě zamířila k pokoji, do něhož jsem si zakázala chodit. Nic na tom přece není. Je to jen prádlo.

Zaklepala jsem. No vida! Lepším se.

„Dále,“ zahučel. Nadechla jsem se a se zákazem rozhlížet se kolem sebe jsem vešla dovnitř.

„Jdu prát prádlo.“ Páni, určitě bych si zasloužila cenu za stručnost a výstižnost.

„Takže teď mi budeš prát?“ V jeho hlase byl slyšet úsměv. Aniž bych k němu zvedla oči, představila jsem si živě jeho výraz.

„Ne, nebudu. Většinou to do pračky hází Lenny, teď tu není, tak se toho ujal druhý nejlepší.“